

Hvordan Siedeh ble MODIG

Av Lucy Stevenson Ewell
Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

Siedeh trakk pusten dypt og gikk inn i sitt nye klasserom. Det var hennes første dag i fjerde klasse.

I fjor gikk Siedeh i andre klasse. Hun gjorde det så bra at skolen lot henne hoppe over tredjeklasse. Siedeh gledet seg til å gjøre vanskeligere matteproblemer og lese flere bøker i fjerde klasse. Men hun var ikke glad for at hun måtte forlate sine gamle venner.

Da hun så seg rundt i rommet, følte Siedeh seg

Siedeh var for redd til å snakke med klassekameratene sine.

ILLUSTRASJONER: SUSAN KEETER

liten. Alle de nye klassekameratene hennes så eldre og høyere ut enn hun var. Hva om hun ikke passet inn?

Hun valgte en pult og satte seg ned. En høy jente satt ved siden av henne. "Hei," sa Siedeh.

"Hva gjør du her? Jeg trodde du skulle gå i tredjeklasse," spurte jenta.

"Skolen flyttet meg opp et klassetrinn," sa Siedeh nervøst.

Jenta laget en grimase og sa: "Jeg bryr meg ikke om hvor flink du er. Du er fortsatt bare en baby."

Magen til Siedeh vregnte seg. Resten av uken var hun for redd til å snakke med noen av klassekameratene sine. Hver gang hun hørte noen le eller hviske, rynket hun pannen. De sa sikkert stygge ting om henne.

Akkurat da hun trodde ting ikke kunne bli verre, fikk Siedeh tilbake en matteprøve. Hun begynte nesten å gråte da hun så karakteren. Matematikk var favorittfaget hennes. Hun hadde aldri før fått så lav karakter på en prøve.

Da hun kom hjem, klarte ikke Siedeh å holde tilbake tårene. "Jeg har ingen venner, Jeg hører ikke hjemme i fjerdeklasse. Jeg er ikke flink nok," sa hun til foreldrene sine.

"Beklager at det er så vanskelig. Men du er flink.

Og du holder fremdeles på å lære," sa moren til Siedeh.

Siedeh tørket øynene sin og sa: "Jeg skulle ønske jeg kunne gå til tredjeklasse i stedet."

Pappa var stille et øyeblikk. "Vil du ha en prestedømsvelsignelse?" spurte han.

Siedeh nikket. Kanskje en velsignelse fra pappa ville hjelpe henne å føle seg bedre.

Siedeh satt på en stol og pappa la hendene på hodet hennes.

"Jeg velsigner deg så du ikke skal være redd. Og jeg velsigner deg med at du skal

bli glad i dine nye klassekamerater. Når de blir kjent med deg, vil de også bli glad i deg," sa pappa.

En følelse av ro spredte seg gjennom Siedeh. Hun følte at hennes fars ord var det vår himmelske Fader ønsket at hun skulle høre.

Etter velsignelsen hjalp mamma Siedeh å arbeide med matematikken. Snart følte Siedeh seg litt bedre.

Dagen etter på skolen husket Siedeh velsignelsen og forsøkte å være modig. Hun smilte til klassekameratene sine. Da hun viste kjærlighet, følte hun seg mindre redd! Noen av dem var til og med veldig hyggelige. Hun arbeidet hardt for å lære og snart ble også karakterene hennes bedre.

På slutten av skoleåret hadde Siedeh mange venner. Hun var så glad for at vår himmelske Fader hadde hjulpet henne å være modig. Og hun var takknemlig for at hun alltid kunne bli hjulpet og velsignet gjennom prestedømmets kraft. ●

Denne historien fant sted i Liberia.